

Mojí Želči přeji jasné zítřky

Další obrázky ze života želečského učitele Karla Nejedlého

Za pomoci manželky Magdaleny Nejedlé organizoval Karel Nejedlý v Želči četná divadelní představení pro dospělé i děti a výtěžek byl odevzdán do pokladny rodičovského sdružení.

„Rád vzpomínám, jak jsme hráli divadlo. Jezdící nám půjčili traktor, jezdili jsme do Líbořic, Radčívce, Nečemic a Sádku, kulisy, vypůjčené z Měcholup, sebou. Sehraní jsme byli, tátové děti byli ochotní a pomáhali se

obhlédli a povídá: potřebujeme tři dlouhé latě a jeviště bude támhle. Během hodiny přestavěl sál. Jeviště bylo na opačné straně, místo původního jeviště vznikla lože, hru jsme odehráli, šťastně to dopadlo,“ vypráví pan Nejedlý.

FOTO: ROZHOVY ANDRÁŠ K. NEJEDLÝHO

Pan učitel Karel Nejedlý oslavil v srpnu 87. narozeniny.

vším, co bylo potřeba. Před představením jsem jel vždycky napřed okouknout jeviště, změřit je, aby nám pasovaly kulisy. Pepík Černý byla v těch věcech moje pravá ruka, měl hlavní vedení. Stačila hodinka a měli jsme kulisy postaveny. Do Radčívce jsme jeli hrát Jiráská, já tam sice jako obvykle zajel a jeviště okoukl, ale výjimečně neměl. Když jsme přijeli sdívaldem, kulisy se nevesly. To mě polil pot. Ale Pepík Černý jeviště

Prohlíží fotografie. „Frantík Poustka! Míval motorku Gnom Ron, a povídá: já se s ní rozloučil, já ji prodal. - A komu jsi ji prodal? - Bratrančí, zadarmo. Měl jsem spoustu funkcí, taky jsem byl vedoucí osvětové besedy, já dělal šéfa a Frantík pokladníka. A chodil k němu na návštěvu žák Pepa Roubíček - černá ovce. Vy-chodil pátou třídu, moc šikovný, ale problémový, stejně jako jeho rodiče. Myslelo jim to pomaleji,

Pepa ještě nechočil do školy a už kouřil. No a ten Pepa chodil na návštěvy k Frantíkovi Poustkovi a jednou mu vzal účetní knihy. Bylo to mrzuté, já za to odpovídal. Knihy zmizely, doklady se našel štěstí neztratily, tak jsme je vyrobili znovu.“

Ale to už mu nostalgické kouzli úsměv nad dalším snímkem. „A, voják Jarda Hokeš, Franta Vaněk, Vláda Mencl, Venca Krupička, Jirka Moravko. Pokud fungovala v Želči knihovna, tak byl Franta Vaněk tím, kdo si vždycky vypůjčil. Na práci nebyl, ale sečetlý, to ano.“

Na jedné z fotek se Karel Nejedlý zasní nad mladými ovocnými stromky: „To jsou stromky mé manželky Magdaleny. Pracovala v Želči jako učitelka mateřské školy. Vysadila moc dobré odrůdy třešni, jablek. Ta jsme zavěšovali do jimky nad vodu. Nádherný kryt, a ta vůně! Já měl kvalifikaci pro lidové školy zemědělské, taky jsem učil v Měcholupech na dívčí škole rolnické, a Magdalence jsem vypracoval sedmiletý osevní postup, po kolika letech příjdou na záhon brambory, kam květák.“

„A tady je Jirka Kopřiva coby hasič, Pepa Valoušek, Vláda Kofrán, tatínek tady Slávka.“ - „Tady od rybníka dolů jsme jezdili na klouzačku, dospělci, ženatí.“

Když jsme byli naposledy v Želči, až jsem se zdesílil, jak je rybník ošklivý. „Rybník je tam pořád, ale nyní už je opravený.“

„V Měcholupech byl pan doktor Pour, to byl pan někdo. On mně tykal, já jemu, na jeho výslovné přání, taky. Byli jsme

spolu na vojenském cvičení.“ - „Socha Svatého Jana. Jarda Prchal ho chtěl zlikvidovat, měl na něj velkou chuť, ale socha se zachránila.“ - „A, Eva Fialová a Franta Kavka. Ten si vzal Emingrovou. Irenka Kavkovic si před Vánoce zlámala nohu v kyčli. Byla doma, nohu v sádce. Po vyučování jsem ji chodil učit. Měla tu zlomeninu moc ošklivou. Něco jsme probírali, a ona najednou řekla, už mě to nebaví. Jojo, Fialovy holky, ty nám vozily naše malé, když byli v kočárku. Jedna z nich k nám chodila na doučování, ráda, protože dostávala buchtu.“

Nahlédneme-li do Pamětní knihy školy, dozvíme se, že pan Nejedlý též organizoval vlastivědné výlety nejen na Zatecko, ale i do okolí Prahy a Karlštejna. Přípravoval různé slavnosti a program. V roce 1951 zorganizoval vyhlídkový let nad Zatemem pro žactvo želečské školy. Zasloužil se o celodenní stravování pro žáky základní a mateřské školy v pracovní dny při sezónních pracích. Postaral se o vybavení a opravu školní budovy, přičemž fasáda provedena v roce 1955, byla z části hrazena z výtěžku divadelních představení.

„Nechávám tu kus srdce, měl

jsem Želeč rád - avím to, lidé mě tu taky měli rádi. Jak jsem tu žil, to v kronice není, nebyl na to čas a ani se to nehodí. Často, velmi často bylo nutné se tu o dobrodu věc rvát, dát událostem v obci směr a v tom jsem nestál nikdy stranou. Chudoba v mládí mi byla spolehlivým kompasem, důvěra lidí a pevné zázemi ve vlastní rodině mi dodávaly dostatek síly v rušném životě. Uzavírám želečskou kapitolu svého života - moji Želči přeji jasné zítřky. 14. srpna 1964 Karel Nejedlý, ředitel školy,“ stojí v Pamětní knize české školy.

Připravila Alla Balkovská

Mateřská škola v Želči, foto z druhé poloviny minulého století. Paní učitelka Magdalena Nejedlá s dítky. Děvčátko uprostřed, s bílými mašličkami, je dcera Drahomíra.

FOTO: ROZHOVY ANDRÁŠ K. NEJEDLÝHO